

Opracowano na
podstawie: Dz. U.
z 2011 r. Nr 92,
poz. 529, z 2015
r. poz. 1893.

U S T A W A

z dnia 1 kwietnia 2011 r.

Prawo probiercze^{1), 2)}

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady i warunki wprowadzania do obrotu wyrobów z metali szlachetnych oraz obrotu nimi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zasady i tryb przeprowadzania badań i oznaczania wyrobów z metali szlachetnych oraz wyrobów zawierających metale szlachetne;
- 3) obowiązujące próby dla wyrobów z metali szlachetnych;
- 4) organizację administracji probierczej;
- 5) zasady nadzoru nad wykonywaniem przepisów ustawy.

Art. 2. Metalami szlachetnymi w rozumieniu ustawy są:

- 1) platyna, pallad, złoto i srebro,
 - 2) metale z grupy platynowców: iryd, osm, rod i ruten
- w stanie czystym albo w stopach z innymi metalami.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) wyrób z metalu szlachetnego – wyrób, w którym zawartość metalu szlachetnego nie jest niższa niż zawartość odpowiadająca najniższej próbie obowiązującej dla danego metalu szlachetnego;
- 2) wyrób dawnego pochodzenia – wyrób z metalu szlachetnego:
 - a) wpisany do rejestru zabytków lub do inwentarza muzealiów lub

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie.

²⁾ Ustawa została notyfikowana Komisji Europejskiej w dniu 14 lipca 2010 r., pod numerem 2010/0496/PL zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża postanowienia dyrektywy 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., str. 37, Dz. Urz. Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 20, str. 337, z późn. zm.).

- b) oznaczony dającymi się zidentyfikować cechami probierczymi stosowanymi przed rokiem 1962, lub
 - c) wytworzony przed rokiem 1962, oznaczony cechami niedającymi się zidentyfikować lub nieposiadający żadnych oznaczeń, którego wartość historyczna lub artystyczna jest tak znaczna, że wartość metalu szlachetnego użytego do wytworzenia tego wyrobu przy ustalaniu jego wartości rynkowej stanowi czynnik drugorzędny;
- 3) cecha probiercza – prawnie chroniony znak urzędowy potwierdzający zawartość metalu szlachetnego w wyrobie;
 - 4) wprowadzenie do obrotu – udostępnienie, nieodpłatnie albo za opłatą, po raz pierwszy wyrobu z metalu szlachetnego w celu jego używania lub sprzedaży;
 - 5) obrót – każdorazowe udostępnienie wprowadzonego do obrotu wyrobu z metalu szlachetnego w celu jego używania lub sprzedaży;
 - 6) świadectwo badania – dokument potwierdzający zawartość metalu szlachetnego w wyrobie;
 - 7) próba – stosunek masy czystego metalu szlachetnego zawartego w stopie do masy stopu wyrażony w częściach tysięcznych;
 - 8) znak imienny – indywidualny znak pozwalający na identyfikację wytwórcy wyrobu z metalu szlachetnego lub podmiotu wprowadzającego do obrotu wyrób z metalu szlachetnego wytworzony poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 2

Zasady i warunki wprowadzania do obrotu wyrobów z metali szlachetnych oraz obrotu nimi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 4. Wyroby z metali szlachetnych mogą być, z zastrzeżeniem art. 6, wprowadzane do obrotu i być przedmiotem obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli spełniają co najmniej 1 z następujących warunków:

- 1) są oznaczone:
 - a) polskimi cechami probierczymi,
 - b) cechami probierczymi, których obowiązek uznawania wynika z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych,

- c) cechami probierczymi, na podstawie których dopuszczono wyroby z metali szlachetnych do obrotu w państwach członkowskich Unii Europejskiej, w państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Republice Turcji;
- 2) posiadają świadectwo badania.

Art. 5. 1. Podmiot wprowadzający do obrotu wyroby z metali szlachetnych jest obowiązany do zapewnienia spełnienia przez te wyroby co najmniej 1 z warunków, o których mowa w art. 4.

2. Podmiot dokonujący obrotu wyrobami z metali szlachetnych może dokonywać obrotu tymi wyrobami wyłącznie po spełnieniu co najmniej 1 z warunków określonych w art. 4.

Art. 6. 1. Przepisu art. 4 nie stosuje się do następujących wyrobów z metali szlachetnych:

- 1) w których masa części wykonanych ze stopu metali szlachetnych jest mniejsza niż:
 - a) 1 gram – dla stopów platyny,
 - b) 1 gram – dla stopów złota,
 - c) 5 gramów – dla stopów srebra;
- 2) wyrobów dawnego pochodzenia;
- 3) narzędzi i aparatów lub ich części, służących do celów naukowych i przemysłowych;
- 4) wyrobów medycznych, wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro, wyposażenia wyrobów medycznych, wyposażenia wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro oraz aktywnych wyrobów medycznych do implantacji, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 107, poz. 679), lub ich części;
- 5) odznaczeń i orderów w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. Nr 90, poz. 450, z późn. zm.³⁾) oraz

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 101, poz. 1177, z 2000 r. Nr 62, poz. 718, z 2002 r. Nr 73, poz. 676, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 194, poz. 1432, z 2007 r. Nr 25, poz. 162 i Nr 123, poz. 848, z 2009 r. Nr 168, poz. 1323 oraz z 2010 r. Nr 155, poz. 1041.

odznak honorowych ustanowionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. Nr 31, poz. 130, z późn. zm.⁴⁾) przez organy władzy publicznej;

- 6) inkrustacji;
- 7) monet, które są albo były znakami pieniężnymi stanowiącymi prawny środek płatniczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo w innych państwach, oraz monet przeznaczonych na cele kolekcjonerskie oraz inne, których sprzedaż prowadzi Narodowy Bank Polski, chociażby stanowiły części składowe wyrobów z metali szlachetnych;
- 8) surowców, półfabrykatów oraz złomu.

2. Podmiot wprowadzający do obrotu wyroby z metali szlachetnych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, jest obowiązany:

- 1) zapewnić zgodność prób tych wyrobów z próbami określonymi w art. 24 ust. 1, z uwzględnieniem przepisów art. 13 ust. 1 i 2;
- 2) przekazać informację o próbach tych wyrobów podmiotowi, któremu udostępnia te wyroby w celu używania lub sprzedaży;
- 3) oznaczyć te wyroby znakiem imiennym, chyba że są one oznaczone cechami probierczymi, na podstawie których dopuszczono je do obrotu w państwach członkowskich Unii Europejskiej, w państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Republice Turcji.

3. Podmiot dokonujący obrotu wyrobami z metali szlachetnych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, jest obowiązany do umieszczenia na metce dołączonej do wyrobu informacji o próbie, z uwzględnieniem przepisów art. 13 ust. 1 i 2, oraz o masie części wykonanych ze stopu metalu szlachetnego.

Art. 7. 1. Wyroby z metali szlachetnych, o których mowa w art. 6 ust. 1, na wniosek podmiotu zgłaszającego wyrób do badania, zwanego dalej „podmiotem zgłaszającym”, mogą być zbadane lub oznaczone cechami probierczymi.

2. W przypadku wyrobów z metali szlachetnych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2–8, organ administracji probierczej, na wniosek podmiotu zgłaszającego, zamiast oznaczenia wyrobu cechą probierczą wydaje świadectwo badania.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 162, poz. 1126, z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 123, poz. 1353 oraz z 2009 r. Nr 92, poz. 753.

Art. 8. Podmiot dokonujący obrotu wyrobami z metali szlachetnych jest obowiązany umieścić w miejscu widocznym dla klientów graficzne wizerunki cech probierczych umieszczonych na oferowanych wyrobach z metali szlachetnych.

Rozdział 3

Zasady i tryb przeprowadzania badań i oznaczania wyrobów z metali szlachetnych oraz wyrobów zawierających metale szlachetne

Art. 9. 1. Organ administracji probierczej, na podstawie przeprowadzonych badań, określa zawartość metalu szlachetnego w wyrobie oraz stwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, czy zawartość ta odpowiada obowiązującej próbie, co potwierdza, umieszczając na wyrobie cechę probierczą, wydając świadectwo badania lub umieszczając znak „MET”.

2. O wyborze metody badania decyduje organ administracji probierczej.

Art. 10. 1. Świadectwo badania wydaje się dla wyrobu z metalu szlachetnego w przypadkach:

- 1) gdy wyrób nie może zostać oznaczony cechą probierczą bez jego uszkodzenia;
- 2) gdy na wyrobie brak jest miejsca na umieszczenie cechy probierczej;
- 3) gdy wyrób zawiera części z metali nieszlachetnych, których nie można odrębnie oznaczyć znakiem „MET”, a ich użycie nie jest technicznie uzasadnione;
- 4) określonych w art. 7 ust. 2.

2. Na wniosek podmiotu zgłaszającego organ administracji probierczej wydaje świadectwo badania dla wyrobu z metalu szlachetnego oznaczonego cechą probierczą.

Art. 11. Znak „MET” umieszcza się:

- 1) na wyrobie:
 - a) zawierającym metale szlachetne, w którym zawartość tych metali jest niższa niż zawartość odpowiadająca najniższej próbie obowiązującej dla danego metalu szlachetnego,
 - b) wykonanym z metali nieszlachetnych, pokrytym powłoką z metali szlachetnych,
 - c) wykonanym z metali szlachetnych, pokrytym powłoką z metali nieszlachetnych;

- 2) na częściach wchodzących w skład wyrobu z metalu szlachetnego, wykonanych z metali nieszlachetnych, o których mowa w art. 15 ust. 1, z wyłączeniem przypadków gdy:
 - a) względy techniczne nie pozwalają na oznaczenie tym znakiem, w szczególności jeżeli zachodzi obawa uszkodzenia wyrobu, wymiary części uniemożliwiają oznaczenie tym znakiem lub umieszczenie tego znaku obniżyłoby walory estetyczne wyrobu, albo
 - b) na częściach wyrobu wykonanych z metali nieszlachetnych znajdują się oznaczenia jednoznacznie informujące o tym, że części te zostały wykonane z metali nieszlachetnych.

Art. 12. 1. Wyroby z metali szlachetnych powinny być zgłoszone do badania i oznaczenia cechą probierczą:

- 1) po wykonaniu podstawowych procesów produkcyjnych nadających im ostateczny kształt, aby umieszczone na nich znaki imienne i cechy probiercze nie uległy zniekształceniu lub zatarciu podczas obróbki końcowej;
- 2) wraz ze wszystkimi częściami składowymi, z wyjątkiem wyrobów nowo wytworzonych, które mogą być zgłaszane bez kamieni;
- 3) oczyszczone, posegregowane i niesplątane;
- 4) nieuszkodzone, z wyjątkiem wyrobów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2;
- 5) oznaczone znakiem imiennym – w przypadku wyrobów nowo wytworzonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Wyroby z metali szlachetnych niespełniające warunków, o których mowa w ust. 1, są zwracane podmiotowi zgłaszającemu w celu usunięcia braków, z wyjątkiem wyrobów niespełniających warunków, o których mowa w:

- 1) ust. 1 pkt 3 – w przypadku gdy podmiot zgłaszający złoży wniosek o wykonanie czynności pomocniczych w zakresie oczyszczenia, posegregowania lub rozplątania wyrobów przez organ administracji probierczej;
- 2) ust. 1 pkt 5 – w przypadku gdy podmiot zgłaszający złoży wniosek o umieszczenie znaku imiennego przez organ administracji probierczej.

3. Na wniosek właściciela wyrobu z metalu szlachetnego wyroby oznaczone cechą probierczą, które zostały poddane przeróbkom, naprawom lub uzupełnieniom,

mogą być zgłoszone do ponownego badania i oznaczenia cechą probierczą przez dokonującego przeróbki, naprawy lub uzupełnienia.

4. Wyroby z metali szlachetnych oznaczone cechą probierczą, na których cechy probiercze zostały uszkodzone przy naprawie lub obróbce końcowej, powinny zostać zgłoszone do ponownego badania i oznaczenia cechą probierczą przez dokonującego naprawy lub obróbki końcowej.

Art. 13. 1. Jeżeli badanie wyrobu z metalu szlachetnego wykaże, że zawartość metalu szlachetnego jest wyższa od najniższej obowiązującej próby, lecz niezgodna z żadną z prób określonych w art. 24 ust. 1, wyrób ten oznacza się cechą probierczą odpowiadającą kolejnej, niższej obowiązującej próbie.

2. Wyrób z metalu szlachetnego zgłoszony do badania i oznaczenia cechą probierczą, składający się z części odpowiadających różnym próbom tego samego metalu szlachetnego jest oznaczany cechą probierczą odpowiadającą najniższej stwierdzonej próbie.

3. Wyroby z metali szlachetnych oznaczone cechą probierczą zgodnie z ust. 1 albo 2 są zwracane podmiotowi zgłaszającemu wraz z opisem zawierającym informację o próbie stwierdzonej w wyniku badania.

Art. 14. Do oznaczania wyrobów z metali szlachetnych cechami probierczymi stosuje się następujące rodzaje cech:

- 1) cechę podstawową, informującą o rodzaju metalu szlachetnego i jego próbie, a także wskazującą urząd, który dokonał oznaczenia;
- 2) cechę dodatkową, określającą wyłącznie rodzaj metalu szlachetnego;
- 3) cechę pomocniczą, służącą potwierdzeniu ważności wcześniej umieszczonych polskich cech probierczych;
- 4) cechę główną, służącą oznaczaniu surowców, półfabrykatów oraz złomu.

Art. 15. 1. W skład wyrobów z metali szlachetnych nie mogą wchodzić części wykonane z metali nieszlachetnych, z wyjątkiem:

- 1) części wyrobów, w których użycie metalu nieszlachetnego jest niezbędne ze względów technicznych lub konieczne dla nadania pożądanej wytrzymałości i sprężystości częściom składowym wyrobów;
- 2) części dekoracyjnych, pod warunkiem że użyty do dekoracji metal różni się barwą od metalu szlachetnego, z którego wykonano wyrób.

2. Zegarki zawierające części mechaniczne wykonane z metalu nieszlachetnego i wyroby z częściami sprężynującymi lub zapięciami magnetycznymi wykonanymi z metalu nieszlachetnego podlegają oznaczeniu cechą probierczą bez konieczności spełnienia wymagań, o których mowa w art. 11.

Art. 16. 1. Wyroby z metali szlachetnych oznacza się cechami probierczymi przy użyciu znaczników probierczych wykonanych jako negatywy cech probierczych albo przy użyciu urządzenia laserowego.

2. Jeżeli cechy probiercze lub oznaczenia liczbowe umieszczone na wyrobach z metali szlachetnych zgłoszonych do ponownego badania i oznaczenia cechami probierczymi nie są zgodne z uzyskanymi wynikami badań, podlegają one usunięciu lub skasowaniu przy użyciu kasownika.

Art. 17. Minister właściwy do spraw gospodarki określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania dla wyrobów z metali szlachetnych zgłaszanych do badania i oznaczania cechami probierczymi, tryb zgłaszania oraz metody badania tych wyrobów, uwzględniając rodzaje stopów, z których je wykonano, wymagania wynikające z norm oraz rozwój techniczny metod badawczych;
- 2) opisy i graficzne wizerunki cech probierczych odpowiadające poszczególnym rodzajom cech oraz znaku „MET” i kasownika, mając na względzie rodzaje zgłaszanych wyrobów oraz tradycję przyjętą w zakresie symboliki oznaczeń;
- 3) wzory świadectw badania, uwzględniając przypadki, gdy świadectwa są wydawane dla wyrobów z metali szlachetnych;
- 4) sposoby oznaczania wyrobów cechą probierczą i znakiem „MET” oraz sposoby usuwania albo kasowania cech probierczych lub oznaczeń liczbowych, uwzględniając konstrukcję wyrobów oraz wyniki przeprowadzonych badań.

Art. 18. 1. Wprowadzane do obrotu:

- 1) nowo wytworzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wyroby z metali szlachetnych oraz
 - 2) wyroby z metali szlachetnych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, wytworzone poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
- oznacza się znakiem imiennym.

2. Do oznaczania znakiem imiennym wyrobów, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany:

- 1) wytwórca wprowadzający do obrotu wyroby, o których mowa w ust. 1 pkt 1, albo
- 2) podmiot wprowadzający do obrotu wyroby, o których mowa w ust. 1 pkt 2.

3. Znak imienny umieszcza się na wyrobie w sposób umożliwiający oznaczenie wyrobu cechą probierczą, chyba że nie pozwalają na to wielkość lub konstrukcja wyrobu.

Art. 19. 1. Podmioty i wytwórcy, o których mowa w art. 18 ust. 2, są obowiązani zgłosić projekt graficzny znaku imiennego do rejestru znaków imiennych.

2. Wytwórca wyrobów z metali szlachetnych niewprowadzający do obrotu wytwarzanych wyrobów może zgłosić projekt graficzny znaku imiennego do rejestru znaków imiennych.

3. Rejestr znaków imiennych jest prowadzony w systemie informatycznym przez właściwego dyrektora okręgowego urzędu probierczego, zwanego dalej „dyrektorem”.

4. Wniosek zgłoszenia znaku imiennego do rejestru znaków imiennych zawiera:

- 1) oznaczenie podmiotu dokonującego zgłoszenia znaku imiennego;
- 2) wskazanie adresu do doręczeń lub adresu, pod którym jest wykonywana działalność gospodarcza;
- 3) projekt graficzny znaku imiennego;
- [4] *zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej albo odpis z Krajowego Rejestru Sądowego oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON) – w przypadku podmiotów i wytwórców, o których mowa w art. 18 ust. 2;]*

<4) odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON) oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) – w przypadku podmiotów i wytwórców, o których mowa w art. 18 ust. 2, o ile takie numery posiadają;>

Nowe brzmienie pkt 4 w ust. 4 w art. 19 wejdzie w życie z dn. 19.05.2016 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1893).

5) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) lub numer innego dokumentu potwierdzającego tożsamość i obywatelstwo – w przypadku wytwórcy, o którym mowa w ust. 2.

5. Podmiot, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, jest obowiązany do przedstawienia znaku imiennego we właściwym okręgowym urzędzie probierczym w celu wykonania odbitki kontrolnej znaku.

6. Dyrektor dokonuje wpisu znaku imiennego do rejestru znaków imiennych, w przypadku gdy projekt graficzny znaku imiennego pozwala na jednoznaczną identyfikację podmiotu, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, i nie jest podobny do znaku imiennego wpisanego wcześniej do rejestru znaków imiennych.

7. Dyrektor odmawia wpisu znaku imiennego do rejestru znaków imiennych, jeżeli projekt graficzny znaku imiennego nie spełnia warunków określonych w ust. 6.

8. Wpis znaku imiennego do rejestru znaków imiennych oraz odmowa wpisu następują w drodze decyzji administracyjnej wydanej przez dyrektora. Uzasadnienie decyzji o odmowie wpisu znaku imiennego do rejestru znaków imiennych powinno zawierać wskazanie przyczyny odmowy.

9. Podmiot, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, jest obowiązany do zawiadamiania dyrektora o zmianach danych objętych wpisem do rejestru znaków imiennych, w terminie miesiąca od powstania tych zmian.

Art. 20. 1. Wpisowi do rejestru znaków imiennych podlegają:

- 1) numer ewidencyjny znaku imiennego;
- 2) data wpisu do rejestru znaków imiennych;
- 3) oznaczenie podmiotu, o którym mowa w art. 19 ust. 4 pkt 1;
- 4) adres do doręczeń lub adres, pod którym jest wykonywana działalność gospodarcza;

[5) *numer w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej – w przypadku podmiotów i wytwórców, o których mowa w art. 18 ust. 2;*]

<5) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) – w przypadku podmiotów i wytwórców, o których mowa w art. 18 ust. 2, o ile takie numery posiadają;>

Nowe brzmienie pkt 5 w ust. 1 w art. 20 wejdzie w życie z dn. 19.05.2016 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1893).

- 6) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) lub numer innego dokumentu potwierdzającego tożsamość i obywatelstwo – w przypadku wytwórcy, o którym mowa w art. 19 ust. 2;
- 7) informacje o zmianie danych objętych wpisem do rejestru znaków imiennych wraz ze wskazaniem daty powstania tych zmian;
- 8) numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON) – w przypadku podmiotów i wytwórców, o których mowa w art. 18 ust. 2.

2. W rejestrze umieszcza się projekt graficzny znaku imiennego.

Art. 21. 1. Rejestr znaków imiennych jest jawny.

2. Dyrektor, na pisemny wniosek zainteresowanych podmiotów, udostępnia w formie pisemnej informacje z rejestru znaków imiennych, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1–4 oraz ust. 2.

3. Wniosek o udostępnienie informacji z rejestru znaków imiennych zawiera oznaczenie wnioskodawcy oraz wskazanie informacji, które mają być udostępnione.

Art. 22. Minister właściwy do spraw gospodarki określa, w drodze rozporządzenia, wzór formularza wniosku zgłoszenia znaku imiennego do rejestru znaków imiennych, mając na względzie zakres danych wymienionych w art. 19 ust. 4.

Rozdział 4

Próby dla wyrobów z metali szlachetnych

Art. 23. Zawartość metalu szlachetnego w wyrobie określa się próbą. Wyrób odpowiada danej próbie, jeżeli zawartość metalu szlachetnego nie jest mniejsza od przewidzianej dla danej próby.

Art. 24. 1. Ustala się następujące obowiązujące próby dla:

- 1) platyny:
 - a) 0,999,
 - b) 0,950,
 - c) 0,850;
- 2) palladu:
 - a) 0,999,

- b) 0,850,
- c) 0,500;
- 3) złota:
 - a) 0,999,
 - b) 0,960,
 - c) 0,750,
 - d) 0,585,
 - e) 0,500,
 - f) 0,375,
 - g) 0,333;
- 4) srebra:
 - a) 0,999,
 - b) 0,925,
 - c) 0,875,
 - d) 0,830,
 - e) 0,800.

2. W wyrobach platynowych wykonanych ze stopu, w którym obok platyny występuje iryd, osm, rod lub ruten, jako zawartość platyny przyjmuje się łączną zawartość tych metali.

3. Przy określaniu zawartości metali szlachetnych w wyrobach nie dopuszcza się tolerancji ujemnej.

Art. 25. Stopy metali szlachetnych, z których jest wykonany wyrób, powinny być jednorodne, czyli odpowiadać tej samej próbie zarówno na powierzchni, jak i wewnątrz.

Art. 26. 1. Do łączenia części wyrobów ze złota:

- 1) o próbie niższej niż 0,750 – stosuje się lutowie ze złota o próbie co najmniej równej próbie wyrobu;
- 2) o próbie równej 0,750 lub wyższej – stosuje się lutowie ze złota o próbie nie niższej niż 0,750.

2. Do łączenia części z platyny stosuje się lutowie, w którym minimalna łączna zawartość metali szlachetnych wynosi 0,800.

3. Do łączenia części z palladu stosuje się lutowie, w którym minimalna łączna zawartość metali szlachetnych wynosi 0,700.

4. Do łączenia części ze srebra stosuje się lutowie, w którym minimalna łączna zawartość metali szlachetnych wynosi 0,550.

5. Do łączenia produkowanych maszynowo części wyrobów łańcuszkowych ze złota lub srebra może być stosowane lutowie niezawierające metali szlachetnych, pod warunkiem że jego zastosowanie nie obniży próby wyrobu.

6. Lutowie nie może być stosowane do wzmacniania, obciążania, wypełniania lub dekoracji wyrobów.

Rozdział 5

Organy administracji probierczej

Art. 27. 1. Zadania państwa związane z przeprowadzaniem badań i oznaczaniem wyrobów z metali szlachetnych i wyrobów zawierających metale szlachetne oraz nadzorem nad wykonywaniem przepisów ustawy sprawują organy administracji probierczej.

2. Organy administracji probierczej w celu wykonywania zadań związanych z przeprowadzaniem badań i oznaczaniem wyrobów z metali szlachetnych i wyrobów zawierających metale szlachetne oraz zadań związanych z prowadzeniem rejestru znaków imiennych mogą zawierać z partnerami prywatnymi umowy, o których mowa w art. 7 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2009 r. Nr 19, poz. 100 oraz z 2010 r. Nr 106, poz. 675).

3. Umowa, o której mowa w ust. 2, określa szczegółowe warunki oraz zakres współpracy organu administracji probierczej i partnera prywatnego, w szczególności:

- 1) łączną wartość środków przewidzianych na realizację przedsięwzięcia będącego przedmiotem umowy;
- 2) normy jakościowe, wymagania i standardy stosowane przy realizacji przedsięwzięcia;
- 3) zasady i zakres ubezpieczeń realizowanego przedsięwzięcia, a także dodatkowe gwarancje i umowy oraz zobowiązania stron w tym przedmiocie.

Art. 28. Organami administracji probierczej są:

- 1) Prezes Głównego Urzędu Miar, zwany dalej „Prezesem”;
- 2) dyrektorzy okręgowych urzędów probierczych, zwani dalej „dyrektorami”.

Art. 29. 1. Prezes jest centralnym organem administracji rządowej w zakresie probiernictwa.

2. Nadzór nad Prezesem sprawuje minister właściwy do spraw gospodarki.

3. Zasady i tryb powoływania i odwoływania Prezesa Głównego Urzędu Miar określa ustawa z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach (Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 30. 1. Prezes wykonuje swoje zadania w zakresie probiernictwa przy pomocy Głównego Urzędu Miar.

2. Dyrektorzy wykonują swoje zadania przy pomocy kierowanych przez nich okręgowych urzędów probierczych.

3. Okręgowe urzędy probiercze są jednostkami budżetowymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.⁶⁾).

Art. 31. 1. Prezes powołuje i odwołuje dyrektorów oraz wykonuje w stosunku do nich inne czynności z zakresu prawa pracy.

2. Prezes sprawuje nadzór w zakresie prawidłowości wykonywania przez dyrektorów należących do nich zadań oraz prawidłowości funkcjonowania kierowanych przez nich okręgowych urzędów probierczych.

Art. 32. Do zakresu działania Prezesa w sprawach probiernictwa należy:

- 1) nadzór i koordynowanie działalności okręgowych urzędów probierczych;
- 2) przedstawianie propozycji dotyczących kierunków zmian legislacyjnych w zakresie probiernictwa;
- 3) gromadzenie i upowszechnianie informacji popularyzujących i promujących wiedzę z zakresu probiernictwa;
- 4) publikowanie w Dzienniku Urzędowym Głównego Urzędu Miar informacji, ogłoszeń i komunikatów Prezesa Głównego Urzędu Miar;
- 5) zlecanie dyrektorom wykonywania zadań, w szczególności w zakresie przeprowadzania badań i oznaczania wyrobów z metali szlachetnych.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 180, poz. 1494, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 91, poz. 740, z 2010 r. Nr 66, poz. 421 i Nr 107, poz. 679 oraz z 2011 r. Nr 64, poz. 332.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 28, poz. 146, Nr 96, poz. 620, Nr 123, poz. 835, Nr 152, poz. 1020, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726.

Art. 33. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi okręgowe urzędy probiercze, a także określa ich obszar działania i siedziby, uwzględniając w szczególności zapotrzebowanie na czynności probiercze w poszczególnych regionach oraz tradycję w tym zakresie.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki może, w drodze rozporządzenia, w ramach okręgowych urzędów probierczych tworzyć wydziały zamiejscowe tych urzędów, uwzględniając zapotrzebowanie na czynności probiercze w poszczególnych regionach oraz tradycję w tym zakresie.

Art. 34. 1. Prezes może tworzyć punkty probiercze u podmiotu wprowadzającego do obrotu wyroby z metali szlachetnych w celu wykonywania przez organy administracji probierczej czynności związanych z badaniem i oznaczaniem wyrobów z metali szlachetnych oraz wyrobów zawierających metale szlachetne.

2. Punkty probiercze są tworzone na czas określony nie krótszy niż 5 lat, w drodze decyzji administracyjnej, wydanej na wniosek podmiotu, o którym mowa w ust. 1, po zasięgnięciu opinii dyrektora.

3. Podmiot wnioskujący o utworzenie punktu probierczego jest obowiązany zapewnić warunki techniczno-organizacyjne do przeprowadzania badań i oznaczania wyrobów z metali szlachetnych i wyrobów zawierających metale szlachetne, w szczególności zapewnić i utrzymywać odpowiednio zabezpieczone miejsce wykonywania tych czynności, właściwe wyposażenie techniczne punktu probierczego, udział personelu pomocniczego oraz odpowiednie warunki w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.

4. Wniosek o utworzenie punktu probierczego zawiera:

- 1) oznaczenie podmiotu składającego wniosek;
- 2) wskazanie adresu do doręczeń lub adresu, pod którym jest wykonywana działalność gospodarcza;
- 3) wykaz wyposażenia technicznego punktu probierczego;
- [4) *zaświadczenie o wpisie podmiotu do ewidencji działalności gospodarczej albo odpis z Krajowego Rejestru Sądowego;]*
- <4) **odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, jeżeli podmiot jest wpisany do tego rejestru;>**

**Nowe brzmienie
pkt 4 w ust. 4 w
art. 34 wejdzie w
życie z dn.
19.05.2016 r. (Dz.
U. z 2015 r. poz.
1893).**

5) informacje dotyczące planowanej działalności punktu probierczego, zawierające:

- a) adres punktu probierczego,
- b) opis miejsca, w którym będą wykonywane czynności związane z badaniem i oznaczaniem wyrobów z metali szlachetnych oraz wyrobów zawierających metale szlachetne, z uwzględnieniem jego zabezpieczenia,
- c) dane dotyczące personelu pomocniczego.

5. Prezes tworzy punkt probierczy po sprawdzeniu, czy podmiot spełnia wymagania konieczne do utworzenia tego punktu. Sprawdzenia dokonuje, z upoważnienia Prezesa, dyrektor.

6. Nadzór nad działalnością punktu probierczego sprawuje dyrektor.

7. Prezes, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia utworzenia punktu probierczego, jeżeli:

- 1) wniosek o utworzenie punktu probierczego nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 4;
- 2) podmiot nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 3.

8. Prezes znosi, w drodze decyzji administracyjnej, punkt probierczy:

- 1) na wniosek podmiotu, który wystąpił z wnioskiem o jego utworzenie;
- 2) gdy przestanie on spełniać wymagania konieczne do jego utworzenia.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki określa, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o utworzenie punktu probierczego oraz zakres wyposażenia technicznego punktu probierczego, uwzględniając specyfikę i zakres czynności wykonywanych podczas badania i oznaczania wyrobów z metali szlachetnych.

Art. 35. 1. Organizację okręgowych urzędów probierczych określają statuty oraz regulaminy nadane, w drodze zarządzenia, przez Prezesa.

2. Do zakresu działania dyrektora należy:

- 1) zarządzanie działalnością okręgowego urzędu probierczego;
- 2) zapewnienie organizacyjnych i technicznych warunków funkcjonowania okręgowego urzędu probierczego oraz jego wydziałów zamiejscowych, o ile zostały utworzone;
- 3) nadzór i koordynacja działalności wydziałów zamiejscowych, o ile zostały utworzone;
- 4) współpraca z organami administracji rządowej oraz samorządowej;

- 5) identyfikacja oznaczeń probierczych oraz wydawanie opinii o autentyczności krajowych cech probierczych w ramach wykonywanych ekspertyz;
- 6) współpraca z krajowymi i zagranicznymi instytucjami prowadzącymi działalność w zakresie probiernictwa;
- 7) wykonywanie zadań związanych z rejestracją znaków imiennych, nadzorem nad wykonywaniem przepisów ustawy oraz nadzorem nad punktami probierczymi, przewidzianych w niniejszej ustawie;
- 8) wykonywanie innych zadań przewidzianych w odrębnych ustawach lub powierzonych przez Prezesa.

3. Prezes, za zgodą ministra właściwego do spraw gospodarki, może, w drodze zarządzenia, przekazać składniki przydzielonego lub nabytego mienia okręgowego urzędu probierczego innemu urzędowi, w przypadku gdy w wyniku przeprowadzonych w ramach nadzoru czynności wyjdą na jaw okoliczności wskazujące, że składniki te są zbędne lub wykorzystywane w sposób niezgodny z przepisami prawa.

4. Dyrektor może udzielać konsultacji i prowadzić szkolenia z zakresu probiernictwa, pobierając za nie wynagrodzenie, którego wysokość jest określana w umowach cywilnoprawnych zawieranych z podmiotami, na rzecz których są wykonywane dane prace. Wynagrodzenie to stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 36. 1. Organy administracji probierczej pobierają opłaty za:

- 1) przeprowadzanie badań wyrobów z metali szlachetnych i wyrobów zawierających metale szlachetne;
- 2) umieszczenie znaku „MET”;
- 3) oznaczenie wyrobów cechami probierczymi przy użyciu urządzeń laserowych;
- 4) wydanie świadectw badania na wniosek podmiotu zgłaszającego;
- 5) dokonanie ekspertyzy wyrobów z metali szlachetnych i stopów zawierających metale szlachetne, w tym ekspertyz wyrobów zabezpieczonych podczas czynności kontrolnych, w przypadku gdy wynik badania tych wyrobów nie potwierdzi próby deklarowanej przez podmiot wprowadzający wyrób do obrotu;
- 6) dokonanie wpisu znaku imiennego do rejestru znaków imiennych;
- 7) udostępnienie danych z rejestru znaków imiennych;

- 8) umieszczenie na wyrobach z metali szlachetnych, na wniosek podmiotu zgłaszającego, znaków imiennych oraz oznaczeń liczbowych informujących o próbie;
- 9) wykonanie, na wniosek podmiotu zgłaszającego, czynności pomocniczych towarzyszących czynnościom badania i oznaczania;
- 10) wystawienie, na wniosek podmiotu zgłaszającego, zaświadczeń o przeprowadzonych czynnościach;
- 11) wydanie decyzji o utworzeniu albo o odmowie utworzenia punktu probierczego.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

3. Opłatę, o której mowa w ust. 1 pkt 1, pobiera się za każdy rozpoczęty gram badanego wyrobu z metali szlachetnych, niezależnie od zastosowanej metody badania.

4. Opłatę za umieszczenie na wyrobie znaku imiennego, znaku „MET” oraz oznaczeń liczbowych informujących o próbie wyrobu z metalu szlachetnego przy użyciu urządzeń laserowych pobiera się od każdej oznaczonej sztuki.

5. Opłaty za czynności probiercze, o których mowa w ust. 1 pkt 1–4 i 6–11, są pobierane przy przyjmowaniu wyrobów do badania i oznaczenia cechą probierczą, a także przy przyjmowaniu wniosku zgłoszenia znaku imiennego do rejestru znaków imiennych oraz wniosku o udostępnienie danych z rejestru znaków imiennych lub wniosku dotyczącego utworzenia punktu probierczego.

6. Jeżeli potrzeba zastosowania laserowej metody oznaczenia wyrobu z metalu szlachetnego cechą probierczą wystąpi po zbadaniu wyrobu, opłatę, o której mowa w ust. 1 pkt 3, można pobrać przy wydawaniu wyrobu.

7. Opłaty za czynności probiercze, o których mowa w ust. 1 pkt 5, są obliczane na podstawie stawki godzinowej, po zakończeniu czynności badawczych.

8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, po zasięgnięciu opinii Prezesa Głównego Urzędu Miar, określa, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat i tryb ich pobierania, uwzględniając w szczególności rodzaje wyrobów oraz rodzaje metali szlachetnych, z których je wykonano, a także koszty wykonywanych czynności.

Rozdział 6

Nadzór nad wykonywaniem przepisów ustawy

Art. 37. 1. Organy administracji probierczej sprawują nadzór nad wykonywaniem przepisów ustawy przez:

- 1) wycofanie z obrotu, w drodze decyzji administracyjnej, wyrobów z metali szlachetnych nieoznaczonych cechami probierczymi albo nieposiadających świadectwa badania, z jednoczesnym poleceniem dostarczenia tych wyrobów do właściwego okręgowego urzędu probierczego w celu zbadania i oznaczenia cechami probierczymi albo wydania świadectw badania;
- 2) zabezpieczenie w formie postanowienia:
 - a) wyrobów z metali szlachetnych, w przypadkach gdy autentyczność cech probierczych albo świadectw badania budzi wątpliwości, z jednoczesnym poleceniem dostarczenia ich do właściwego okręgowego urzędu probierczego w celu wykonania ekspertyzy,
 - b) wyrobów z metali szlachetnych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, w celu wykonania ekspertyzy,
 - c) innych dowodów naruszenia przepisów ustawy;
- 3) wydawanie zaleceń pokontrolnych i sprawdzanie stanu ich realizacji;
- 4) kierowanie do właściwego organu zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa fałszowania cech probierczych albo świadectw badania.

2. Do badań wykonywanych w ramach ekspertyz, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. a i b, stosuje się przepis art. 9 ust. 2.

Art. 38. 1. Kontrolę działalności gospodarczej przedsiębiorcy przeprowadza zespół składający się co najmniej z 2 pracowników administracji probierczej, zwany dalej „zespołem kontrolującym”.

2. Skład zespołu kontrolującego wyznacza organ administracji probierczej, wskazując jednocześnie jego przewodniczącego.

Art. 39. 1. Organy administracji probierczej mogą upoważnić przewodniczącego zespołu kontrolującego do wydania, w ich imieniu, w toku kontroli decyzji i postanowień, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 1 i 2.

2. Decyzja, o której mowa w art. 37 ust. 1 pkt 1, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Art. 40. Zespół kontrolujący jest uprawniony do wstępu do obiektów i pomieszczeń na terenie kontrolowanego przedsiębiorcy oraz poruszania się w nich bez obowiązku uzyskiwania przepustki przewidzianej regulaminami wewnętrznymi oraz nie podlega przewidzianej tymi regulaminami rewizji osobistej.

Art. 41. 1. Zespół kontrolujący dokonuje ustaleń na podstawie zebranych w trakcie kontroli informacji i wyjaśnień uzyskanych od kontrolowanego przedsiębiorcy i jego pracowników oraz zgromadzonych dowodów, w szczególności dokumentów i zabezpieczonych wyrobów z metali szlachetnych.

2. Zespół kontrolujący jest uprawniony do:

- 1) dokonywania oględzin wyrobów z metali szlachetnych wprowadzonych do obrotu;
- 2) badania dokumentów oraz zbierania ustnych i pisemnych wyjaśnień w sprawach objętych zakresem kontroli;
- 3) zabezpieczenia wyrobów z metali szlachetnych;
- 4) gromadzenia oraz zabezpieczenia dowodów naruszenia przepisów ustawy;
- 5) nakładania grzywien w drodze mandatu karnego albo kierowania wniosków o ukaranie do właściwego organu orzekającego w sprawach o wykroczenia.

3. Zespół kontrolujący dokonuje zabezpieczenia wyrobów z metali szlachetnych oraz innych dowodów naruszenia przepisów ustawy w przypadku wyrobów:

- 1) o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 2 lit. a, oraz innych dowodów naruszenia przepisów ustawy – przez umieszczenie ich w pakiecie i nałożenie pieczęci oraz oddanie na przechowanie kontrolowanemu przedsiębiorcy z poleceniem niezwłocznego dostarczenia do właściwego okręgowego urzędu probierczego;
- 2) o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 2 lit. b – przez pobranie ich za pokwitowaniem do właściwego okręgowego urzędu probierczego.

4. Zabezpieczenia wyrobów z metali szlachetnych, o których mowa w ust. 3, dokonuje się na czas niezbędny do przeprowadzenia czynności mających na celu ustalenie i wyjaśnienie okoliczności sprawy będącej przedmiotem kontroli, nie dłużej jednak niż na okres 30 dni, licząc od dnia dostarczenia pakietu do właściwego okręgowego urzędu probierczego albo pobrania za pokwitowaniem.

Art. 42. 1. Z przebiegu kontroli sporządza się protokół kontroli.

2. Protokół kontroli powinien zawierać:

- 1) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności kontrolnych, z uwzględnieniem czasu trwania przerwy w kontroli;
- 2) oznaczenie organu kontrolującego;
- 3) imiona i nazwiska członków zespołu kontrolującego;
- 4) wskazanie numeru upoważnienia do przeprowadzenia kontroli;
- 5) nazwę i adres kontrolowanego przedsiębiorcy;
- 6) określenie zakresu kontroli;
- 7) wskazanie ustaleń kontroli;
- 8) pouczenie o prawie, sposobie i terminie zgłoszenia zastrzeżeń co do ustaleń zawartych w protokole kontroli;
- 9) pouczenie o prawie do odmowy podpisania protokołu;
- 10) podpisy członków zespołu kontrolującego.

3. Protokół kontroli sporządza się w 2 jednobrzmiących egzemplarzach, z których 1 otrzymuje kontrolowany przedsiębiorca albo osoba przez niego upoważniona.

4. Protokół kontroli podpisują członkowie zespołu kontrolującego i kontrolowany przedsiębiorca.

5. W razie odmowy podpisania protokołu kontroli przez kontrolowanego przedsiębiorcę przewodniczący zespołu kontrolującego sporządza w protokole adnotację w tej sprawie.

6. Odmowa podpisania protokołu kontroli przez kontrolowanego przedsiębiorcę nie wstrzymuje realizacji ustaleń kontroli.

Art. 43. W uzasadnionych przypadkach, jeżeli zespół kontrolujący natrafi na opór, który uniemożliwia lub utrudnia wykonywanie czynności kontrolnych, może wezwać do pomocy funkcjonariuszy Policji.

Art. 44. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorców stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593).

Rozdział 7

Przepisy karne

Art. 45. Kto wbrew przepisom art. 4 wprowadza do obrotu wyroby z metali szlachetnych lub dokonuje obrotu nimi, podlega karze grzywny.

Art. 46. Kto uniemożliwia lub utrudnia organom administracji probierczej wykonywanie zadań w zakresie sprawowania nadzoru przez:

- 1) uniemożliwianie lub utrudnianie wstępu na teren nieruchomości lub do pomieszczeń,
- 2) odmowę udostępnienia dokumentów lub innych dowodów, o których mowa w art. 41,
- 3) uniemożliwianie gromadzenia i zabezpieczania dowodów naruszenia przepisów ustawy

– podlega karze grzywny.

Art. 47. Kto nie dopełnia obowiązków określonych w art. 6 ust. 2 i 3, art. 8, art. 18 ust. 2 lub art. 19 ust. 1 i 5, podlega karze grzywny.

Art. 48. Orzekanie w sprawach o czyny wymienione w art. 45–47 następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848, z późn. zm.⁷⁾).

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy dostosowujące, przejściowe i końcowe

Art. 49. W ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. Nr 31, poz. 206, z 2010 r. Nr 40, poz. 230 oraz z 2011 r. Nr 22, poz. 114) w art. 56 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) dyrektorzy okręgowych urzędów probierczych;”.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 214, poz. 1344 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, Nr 197, poz. 1307 i Nr 225, poz. 1466.

Art. 50. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy znosi się organy administracji probierczej – naczelników obwodowych urzędów probierczych oraz likwiduje się obwodowe urzędy probiercze.

2. Dotychczasowe zadania i kompetencje naczelników obwodowych urzędów probierczych przejmują właściwi miejscowo dyrektorzy.

Art. 51. Postępowania prowadzone przez naczelników obwodowych urzędów probierczych wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są prowadzone przez właściwych dyrektorów.

Art. 52. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) należności i zobowiązania obwodowych urzędów probierczych stają się należnościami i zobowiązaniami właściwych okręgowych urzędów probierczych;
- 2) składniki mienia będące dotychczas w posiadaniu obwodowych urzędów probierczych przechodzą w posiadanie właściwych okręgowych urzędów probierczych.

2. Dyrektorzy dokonają inwentaryzacji składników mienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, na dzień objęcia ich w posiadanie przez okręgowe urzędy probiercze.

Art. 53. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy naczelnicy obwodowych urzędów probierczych niebędący członkami korpusu służby cywilnej stają się pracownikami służby cywilnej zatrudnionymi we właściwych miejscowo okręgowych urzędach probierczych.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pracownicy zatrudnieni w obwodowych urzędach probierczych stają się pracownikami właściwych miejscowo okręgowych urzędów probierczych.

3. Właściwi dyrektorzy są obowiązani zawiadomić na piśmie pracowników, o których mowa w ust. 1 i 2, o zmianach, jakie mają nastąpić w zakresie ich stosunku pracy. Przepis art. 23¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.⁸⁾) stosuje się odpowiednio.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz.

4. Przepisów ust. 2 i ust. 3 zdanie drugie nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1706).

Art. 54. Znaki imienne, o których mowa w art. 13 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 57, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się znakami imiennymi w rozumieniu niniejszej ustawy i podlegają ujawnieniu w rejestrze znaków imiennych bez konieczności ponownego ich zgłoszenia do rejestru.

Art. 55. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 56. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 1a, art. 5 oraz art. 16 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 57 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 17, art. 33 ust. 1 oraz art. 36 ust. 8 niniejszej ustawy, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 57. Traci moc ustawa z dnia 3 kwietnia 1993 r. – Prawo probiercze (Dz. U. Nr 55, poz. 249, z późn. zm.⁹⁾).

Art. 58. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów art. 24 ust. 1 pkt 1 lit. a i c, pkt 2 lit. a, pkt 3 lit. a i pkt 4 lit. a, które wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 68, poz. 610, Nr 86, poz. 732 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 217, poz. 1587 i Nr 221, poz. 1615, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, Nr 89, poz. 589, Nr 176, poz. 1239, Nr 181, poz. 1288 i Nr 225 poz. 1672, z 2008 r. Nr 93, poz. 586, Nr 116, poz. 740, Nr 223, poz. 1460 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 56, poz. 458, Nr 58, poz. 485, Nr 98, poz. 817, Nr 99, poz. 825, Nr 115, poz. 958, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1704, z 2010 r. Nr 105, poz. 655, Nr 135, poz. 912, Nr 182, poz. 1228, Nr 224, poz. 1459, Nr 249, poz. 1655 i Nr 254, poz. 1700 oraz z 2011 r. Nr 36, poz. 181 i Nr 63, poz. 322.

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 63, poz. 636, Nr 126, poz. 1382 i Nr 154, poz. 1800, z 2003 r. Nr 171, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 107, poz. 679.